

LIST KOMUNISTŮ A SYMPATIZUJÍCÍCH OKRESU Kladno NOVINY STOLETĚ POKROKOVÉ TRADICE

Milion lží...

Nedávno jsem četl článek, ve kterém se píše o tom, že na politickou inzerci na sociálních sítích jen na českém Facebooku (a také Instagramu) padlo od března 2019 do konce června 2020 přes třicet milionů korun. Jde o zajímavé informace, zejména z pohledu náruku, co všechno nefunguje při krizi. Ještě zajímavější je informace, kdo utrácí za politickou inzerci. Z politických stran vede ČSSD, která je na druhém místě hned za Evropským parlamentem.

Třetí místo obsadil zapsaný spolek Milion chvilék, který dokonce přeskočil v objemu placené inzerce i Andreje Babiše. Milion chvilék pro demokracii, jako typický představitel tzv. skupin nátlaku, jak je definuje teorie státu, ovlivňuje českou politickou scénu už poměrně dlouho. V médiích se také před časem objevila informace o tom, že jeho čelní představitel obchází opoziční politiky, které přesvědčují o vzájemné spolupráci. Nevylučuje se ani politické angažmá čelních představitelů toho od začátku velmi pochybného spolku. Tak jak to tedy s vámi je, chvilkaři? Jak dlouho si myslíte, že lidé budou věřit tomu, co tvrdíte: »Nejsme navázáni na žádnou aktivistickou skupinu, politickou stranu či vládní strukturu.« Cituji z vašich internetových stránek. Ale jak dlouho si myslíte, že se lidé nebudou ptát, zejména kde na to berete? Jak dlouho si budete hrát na Mirky Dušiny? Děláte si politickou kampaň a přitom se jen tváříte jako nezávislí a nezaopatřeni.

KSČM také záleží na stavu demokracie v naší zemi. Chceme, aby byla funkční, zdravá, silná a aby přinášela prospěch všem občanům bez rozdílu, a proto respektujeme výsledek voleb a jednáme s těmi, kteří ve volbách dostali důvěru občanů. Tak už přestaňte konečně vykřikovat hesla, vstupte do politiky a pojdte se demokraticky utkat s těmi, které zatím jen odsuzujete, proti kterým poštváváte veřejnost a proti kterým pořádáte demonstrace. Pojdte na to konečně transparentně, pokud vůbec víte, co to znamená. Kritizovat a bořit je snadné, stavět je vždycky těžší. Co na to říkáte, tzv. chvilkaři? Ted můžete konat. V říjnu jsou krajské a příští rok parlamentní volby, tak se ukažte...

Vojtěch FILIP, 1. místopředseda Poslanecké sněmovny a předseda ÚV KSČM

Senioři bez domova

Další ukázka selhání státu na všech úrovních: počet seniorů, kteří končí na ulici, stále roste. Za posledních 5 let je to o 70 % a v Praze se jedná až o 300 % nárůst! Lidé ve věku nad 65 let často přicházejí od střechu nad hlavou prostě proto, že jim starobní důchod nestačí na zaplacení nákladů na bydlení, léčení a obživu. Případá mi to naprosto zvrácené. To, že se naše společnost nedokáže postarat o lidi, kteří celý život pracovali. A oni místo toho, aby si teď užívali zaslouženého odpočinku a klidného stáří, v mnohých případech řeší existenční starosti. Pokud není společnost schopna tento úplný základ zajistit, aby naši nejstarší obyvatelé nekončili na pochybných ubytovnách nebo někde pod mostem, pak nemá právo označovat se za vyspělou. Ukazuje to spíš na naprosté selhání stávajícího ekonomického modelu našeho státu. Navíc to, že v době prosperity tato čísla rostla, dává tušit, že až přijde krize, bude se tato situace ještě zhoršovat.

Pokud se chceme považovat za vyspělý a civilizovaný národ, musíme seniorům zajistit dostupné a bezpečné bydlení, dostatečný starobní důchod a možnost prožít opravdu plnohodnotné stáří. Není to žádná charita! Je to jednoduše fér. Neměli bychom zapomínat, že právě naši nejstarší spoluobčané nejsou žádná ekonomická přítěž, jak se nám často snaží logika kapitalismu namluvit. A je naší povinností jim vytvořit takové podmínky, aby nemuseli počítat každou korunu a mohli svoji zkušenost a moudrost sdílet s mladšími generacemi, které teprve vstupují do života. Bez mezigeneračních vztahů a kontinuity tradic se naše společnost rozpadne na zvlčlá a osamocená individua.

Kateřina Konečná, poslankyně Evropského parlamentu a místopředs. KSČM

Co ohrožuje demokracii?

Rada současných veřejně činných osob založila svou kariéru pouze na roli »obháje demokracie«. Některé z nich to kupodivu vyláhlo až do nejvyšších pater politiky a některé to žijí již dokonce celá desetiletí. Poslední měsíce jsme navíc svědky zintenzivnění souvisejících kampaní, ať již v zákonodárných sborech či v občanské společnosti.

Ale co skutečně ohrožuje demokracii? Ne demokraticky provedená změna v dozorových orgánech veřejnoprávního média, ale ono dětinské »když to není podle nás, je to e«. Souhlasím s tím, že potřebujeme veřejnoprávní televizi, ale objektivní a vyváženou. Realita je bohužel jiná, naprosto chápou dlouhodobou kritiku nevyváženosti i požadavek na zrušení

koncesionářských poplatků. Ne nadarmo se říká, že demokracie začíná tam, kde končí signál České televize

Co dále ohrožuje demokracii? Ne referendum občanů o důležitých otázkách, včetně členství v NATO či EU, ale vměšování nikým nevolených institucí (například nadnárodních korporací) či iniciativ s nejasným zahraničním zdrojem podpory. Ne nadarmo se říká, že jediná země, kde nemůže být barevná revoluce, jsou USA, protože tam není americká ambasáda...

Co dále ohrožuje demokracii? Ne snaha o suverénní politiku všech azimutů, ale škatulkování na »bud' jsi ve všem s americkým Velkým bratrem, nebo s Dáblem z východu«. Ne nadarmo se ví, že Země je kulatá, byt' to byla kdysi kacířská myšlenka...

Co dále ohrožuje demokracii? Ne vědecké bádání přinášející nové poznatky o historii, ale tichá či hlasitá podpora rehabilitace fašismu, zaměňování obětí a katů, hanobení a strhávání pomníků, vydávání nacistických kalendářů. Ne nadarmo se povídá, že to není náhoda, že je to součástí záměru rozbit poválečný mezinárodní systém. Jak to tak vypadá, demokracii ohrožuje samotný kapitalismus. Když to nejde dle vládnoucí menšiny, sahá se zkrátka k omezování pracně vydobytých prvků demokracie... A klidně za jásotu »demokratu«. **Já mám jasno. A co vy?** Zdeněk Štefek, vedoucí kandidát KSČM do Zastupitelstva Středočeského kraje

Stravenky nebo paušál

Ministryně financí A. Schillerová a ministryně práce J. Maláčová přišly s další "převratnou novinkou." Prý se jedná o kompromisní ústupek zaměstnavatelským svazům. Možná by se nabízel srovnání s ústupkem nadnárodním řetězcům a v podstatě kapitalistickému systému. Podle návrhu by se zaměstnanci mohli od příštího roku rozhodnout, zda budou nárokovat stávající stravenkovy (či poukázkový) systém, který běží dosud, či místo stravenek peníze. Počítá s tím daňový balíček ministryně financí Aleny Schillerové (ANO 2011), který schválila vláda. Ten také počítá se zvýšením spotřební daně u tabáku a cigaret. Paní ministryně má jistě pravdu, je to ústupek od původního záměru, zrušit stravenkový systém plně. Ostatně, není to od ní, tento hnutí ANO či ČSSD nic převratného. Není to nic převratného od požadavků svazů zaměstnavatelů v rámci Tripartity. Předchází pravicové vlády s obdobnými návrhy přicházely v docela pravidelných intervalech. Je pravda, že zatím pro ty, co se rozhodnou pro tzv. paušální náhradu, nepřesáhne její výše (až na výjimky) 400,- Kč a budou to zaměstnanci řešit i z hlediska daní fyzických osob, ale zejména zaměstnavatelům bude odečteno z daní. Druhá možnost zní libivě rovněž "můžete si ponechat klasické stravenky či poukázky, na které jste zvyklí".

Nastává řada technických otázek. Nárok na příspěvek na stravování od zaměstnavatele má například ten, kdo odpracuje minimálně 6 hodin osmihodinové pracovní doby. Tedy tento příspěvek se nevztahuje na kratší pracovní úvazky, dohody o provedení práce či dohody o provedení pracovní činnosti. Dovolím si podotknout, že ti, u kterých se bude snažit zaměstnavatel uplatnit nově zaváděné tzv. sdílené pracovní místo s kratším pracovním úvazkem, rovněž z tohoto systému vypadnou.

Paní ministryně financí A. Schillerová si těmito problémy přilíhla hlavu nelámala. Cituji: »Stravenky nerušíme. Pouze nabídneme zaměstnavatelům jednodušší a levnější alternativu, díky které si budou moct příspěvek na stravování dovolit i malé firmy nebo živnostníci s jedním nebo se dvěma zaměstnanci,« uvedla Schillerová. Daňové zvýhodnění paušálů by podle úřadu mělo zůstat stejné jako u stravenek. Zaměstnanci by částku měli dostávat vyúčtovanou samostatně, protože by neměla na rozdíl od mzdy podléhat povinným odvodům a daním.

Dalším argumentem je, že po změně stávajícího systému volají, podle šéfky resortu financí, provozovatelé hospod. Ty nyní platí na úkor své marže vysoké provize běžně ve výši 5 až 7 procent stravenkářským společnostem. To skutečně může být reálný problém u menších zaměstnavatelů, pro které je jednodušší spolupřispět na stravovací poukázku. Ukazuje to jen podstatu kapitalismu, tržby stravovacími zařízeními onen "paušál" nezvedne. Spíš poze řadu zaměstnanců shánět levnější, často méně kvalitní potraviny. To ale není správné.

Z pohledu KSČM a levicových odborů, OS ČMS, ale i Světové odborové federace jde o jednu z celkových strategií nadnárodních korporací vyvíjející se k neustálému omezení práv a desetiletí vybojovaných dílčích pracovních i ostatních sociálněekonomických podmínek pracujících. Někteří osvícení filantropové léta sice pomáhali, dnes se řada lidí na ně odvolává jako na samospasitele či autoritářské vůdce. To však není řešení problémů dnešní kapitalistické společnosti a postupného odbourávání výhod, za něž desítky dělníků neváhaly pro lepší osud svých dětí a rodin položit i život. Marginalní spor může rozhodet boj sociálních skupin, odborářů, zaměstnavatelů a nabídnutý kompromis půl na půl bude řešením dočasným. Z pohledu politického půjde o zásadní střet. Nikdy nelze bagatelizovat technologický pokrok 4D technologií, ale také to, že stále pro většinu pracujících i zaměstnanců mají "klasické" stravenky svůj význam. Mimo to není navrhovaná změna zdaleka jednoznačně přijímána u firem velkou měrou závislých právě na stravenkových poukázkách, či klasických stravenkách. **Stanislav Grospič, předseda OS ČMS, místopřed. KSČM**

Opisovat ČSSD umí dokonale

Tolerance vlády, kterou KSČM poskytla, pomohla ke stabilizaci země, ale i prosazení dlouhodobého programu KSČM. Pokud dnes ČSSD ústy svého předsedy Hamáčka tvrdí, že to je dávno v jejich programu, považují to za dětinské. Zvykli jsme si, že naše myšlenky jsou pro oranžové politiky inspirující. Zvláště ministryně Maláčová »opisuje« lbez uzardění, což je někdy velmi úsměvné. Myslím, že lidé sami

nejlépe posoudí práci politiků. Je jen škoda, že místo práce začíná ČSSD politikářit. Programové body, které dnes od nás přebírá a urychleně si je osvojuje, je možné považovat za jasnou zprávu, že KSČM dělá skutečně racionální a prospěšné kroky ve prospěch občanů i republiky. Nejdůležitější je a vždy bude jejich realizace. Jen tak je možné docílit změn k lepšímu. Situace lidí není příliš dobrá. Jejich zlepšení je úkolem nás všech, na tom by měly spolupracovat všechny politické subjekty v ČR.

Koronakrize a její následky

Pandemie koronaviru nás zcela neopustí. Doufejme, že to už nebude v takové míře jako v jejím počátku. Díky ataku této naprosto nečekané nemoci se zastavil chod ekonomiky a dopad tohoto stavu bude evidentně dlouhodobý. Stát se snaží maximálně pomoci, a to jak lidem, tak i firmám. Přes veškeré ujišťování dochází k nárůstu propuštění zaměstnanců. Pracovní úřady jsou zahlceny lidmi hledajícími práci. Končí restaurace, hospody, zvedá se nezaměstnanost v cestovním ruchu. Lidé se bojí o to, jak zajistí své rodiny. Stav je alarmující. Jedna ze společností, která žádá vládu o pomoc, je Smartwings. Letecká společnost uváděla, že když stát pomůže, nebude propouštět. Jenže stav se změnil, chystá se propustit 600 zaměstnanců, což je pro nás špatná zpráva. Lidé jen stěží budou hledat pracovní uplatnění. Vláda v rámci pomoci této společnosti by měla mít na zřeteli i lidi, o ně jde přece v první řadě. Byznys je byznys, ale nesmí být bezohledný k občanům.

KSČM se vždy zasazovala a zasazuje o důstojný život lidí. Ztráta zaměstnání je to nejhorší, co by nás teď mohlo potkat. Bohužel, čísla nezaměstnanosti narůstají a tento stav je nutné urychleně řešit. Jak je vidět, sliby někdy mají jepičí život. Mnozí si řeknou "slibem neurazíš", jenže realita bývá o to větším zklamáním. Nad řešením tohoto stavu se musíme zamyslet všichni. **Pavel Kováčik, předseda Poslaneckého klubu KSČM**

CESTUJME!! GRUZIE

Měla by být v Asii, řadí se ale k Evropě. Má bohatou historii, byla kdysi výspou Říma, ovládali ji Mongolové. Zlatým věkem je doba 11. až 13. století, uctívána je královna Tamar. Kolem roku 1800 přišli Rusové, logicky se pak stala jednou z republik SSSR.

Rozchod po rozpadu nebyl hladký, ještě v živé paměti máme válku z roku 2008, kterou pětimilionová Gruzie pochopitelně prohrála. Za posledních 50 let se názory na Rusko převrátily - v roce 1972 mi lidé z různých kruhů vytýkali, proč že jsme nevyvypádali s kontrarevolucí, a že až oni nám museli bratřsky pomoci. Kamenem úrazu jsou dvě národnostní enklávy - Jižní Osetie a Abchazie, které se díky vojenské ruské přítomnosti osamostatnily. Severní hranici země chrání Kavkazské pohory s řadou ledovců, nejvyšší bod země ŠCHARA je ve výšce 5.201m. Dolů stékají bohaté řeky, což je dobré pro zemědělce, kterých je v zemi asi 40%. Gruzinci mají vlastní písmo, pravoslavné náboženství, jen asi 10% čítá muslimská komunita. Země je bohatá na rudy, ale závislá na dodávkách ropy. Gruzinci vynikají v silových a bojových sportech.

Hlavním městem je **TBILISI**. Pěkně rozloženo kolem řeky se šplhá do okolních kopců. Hlavní tepnou je Rustaveliho třída. Rustaveli byl básník a diplomat královny Tamar, národní

hrdina má svou ulici v každém větším městě. Obdivovat můžeme pravoslavné chrámy a kostely, pevnost Narikala a hlavní monumetální sochu „Matky Gruzie“. Druhým největším městem je **GORI**. Je to rodiště Josefa Stalina a místní si ho váží. Ctí a krásí hrob jeho matky, marně se snažil prezident Saakašvili o odstranění jeho sochy z hlavního náměstí. Jestli zůstala dodnes nevím. Ale jeho muzeum zde stojí, je navštěvováno, mimo jiné jsou vystaveny dary, které dostával z celého světa - včetně Československa. Teprve v poslední době přibýla místnost, která se zabývá gulagy a persekucemi.

Významným přístavem a bránou do země je **BATUMI**. Město v Adžarské enklávě, ostatně jako celá země se modernizuje. Proměnilo se v lázeňské, rekreační centrum i v město hazardu, jsou znát zahraniční investice. Za výkladními skříněmi je skrytá vysoká nezaměstnanost, kolem 12% obyvatel Gruzie žije na hranici chudoby.

Proč jsem kdysi procestoval autobusy, taxiky, lodí, také pěšky ABCHAZII, budu se věnovat svým poznatkům z té doby. Do **GAGRY** se nejlépe dostanete z ruské Soči, z letiště v Adleru cestou, kterou ještě za cara prokousali ve skalách za cenu mnoha životů tzv. Nohajci. Gagra má asi 30.000 obyvatel, střeží ji mohutná pevnost z 5. století. Dnes už kolem vede tunelem ve skalách objízdná trasa, aby nebyl rušen klid rekreační. Bydleli jsme v hotelu Gruzia. Typický sloh té doby, dobře vybavený, kinosál, herny, společenské místnosti. Přesto jsme museli jednou v jídelně ochutnat a zabít jedovatého štíra. (Štír zalitý v jantaru je místní velký suvenýr.) Pátral jsem, dnes už v nabídce služeb mezi 90 hotely není. Velké horko, časté bouřky s přivalovým deštěm. Pláž většinou s většími kameny, mezi nimi písek. Moře klesá pozvolně, vhodné i pro děti. Ty jsme sebou měli - jak to bývá, devítiletý syn ulehl s hnisavou anginou, pobyl i s matkou jeden den v nemocnici.

V dobrém vzpomínám na lékaře Uberiho a sestru Zvěnjajevou, za 3 dny ho postavili na nohy. Šestileté dcerce zde vyléčili bolestivý zánět dásně. Bezplatně. Dvakrát jsme navštívili **PITSUNDU** - tehdy úplně nové krásné rekreační zařízení pro cizince a vybrané místní. Vedle křišťálové čistého moře jsou k dispozici bazény, syčené štávkou borovic. Celý areál je obklopen 200 hektary třetíhořadých borovic s jehličkami tříkrá delšími, než jsou naše. Menších rekreačních středisek je na pobřeží několik, třeba **NOVYJ AFON** se starobylým klášterem. Hlavním městem republiky je **SUCHUMI**, nádherné přímořské město, obklopené zelení, hlavně palmami. S přístavem, zoologickou a botanickou zahradou, mostem z 12. století, bazarem, vládními budovami na hlavním, tehdy samozřejmě Leninovým náměstím. Bohužel, ve válce bylo město poničeno, odešli Gruzinci, počet obyvatel klesl asi na 50.000. Doufám, že rány už zacelilo. Velkým lákadlem pro turisty je **jezero RICA**, ležící pod třítisícovkami. Sám příjezd soutěskami je zážitkem. Jezero vzniklo závažem, je napájeno pěti řekami, má rozlohu 2,5 x 1 km, hluboké je přes 100m. Pohled na vody, obklopené horami s bílými čepicemi je

kouzelný. Celodenní výlet do hor jsem podnikl s místními přáteli i s uzdraveným synkem.. Cestou nahoru jsme byli poučeni o místní vegetaci, prohlédli si řadu jeskyní. Vrcholem byl silně kořeněný šašlik, grilovaný na žhavých uhlících měkkého dřeva, ovoce a samozřejmě místní víno na zapítí. Ještě že cesta zpět vede dolů. Abchazii i Gruzii přeji dobrou budoucnost.

Pavel Hruban

BLAHOPŘEJEME

38. ZO KSČM Kladno - Švermov dodatečně o to srdečněji blahopřeje soudruze Jaromíře ŠÍDKOVÉ, která dne 16. července oslavila jubilejní 70. narozeniny. Do dalších let přejeme hodně zdraví, štěstí, osobní a rodinnou pohodu, spokojenost a životní elán.

K blahopřání se připojuje i OV KSČM Kladno a děkuje za práci pro stranu

Trocha historie nikoho nezabije (část 17.)

Definitivní konec Přemyslovců.

Jindřich Korutanský

Jak jsem se již v minulém článku zmínil, 4.srpna 1306 byl zavražděn Václav III., mladý král Uherský, Polský a Český. Tim vyhasla přemyslovská dynastie po meči. Český národ ztratil rod, který jej stmelil ve státní celek. Odešla dynastie, která stála v čele státu od jeho počátků. Zajistila českému národu pevné místo v politické soustavě střední Evropy.

Kdo se posadí na osiřelý přemyslovský stolec, byla závažná otázka. Za několik posledních desetiletí se situace podstatně změnila. Nastává panovnická přestřelka, být ústřední feudální silná šlechta se stala ekonomicky nepřehlédnutelná. V jejich řadách se teď soustředila skutečná moc. Držitelé velkostatků začali vystupovat jako třída a šlechta se stala stavovskou skupinou, která během času prosadila celou řadu svých politických požadavků. Po sebe si vydobyla cestu ke spolupráci. Přeci jen si ale převážná část šlechty uvděnila politickou odpovědnost za odkaz rodu Přemyslovců. Po smrti sedmnáctiletého Václava, který nezanechal dědice, přestalo být jasné, kdo a podle jakého práva, se má obsadit osiřelá koruna. „Zlatá bula Sicilská“ přiznávala českým pánům svobodu volby panovníka. Existovalo ale privilegium, zaručující pro případ nutnosti nástupnické právo „po přeslici“. Vyhytnutím rodu po „meči“ se česká koruna stala ženským lénem. Protože žena nikdy nevládla a zdála se to také nepravděpodobná překážka. Šlechta se po kratším váhání přiklonila k řešení, které vypadalo schůdně.

Byl zde Jindřich Korutanský, manžel Anny Přemyslovny. Jindřich dlel právě v Čechách. Václav III. jej dokonce před svou osudovou výpravou, pověřil řízením státních záležitostí. Nakonec měl Korutanec pověst „hodného člověka“. I on postříhl šanci a vyvinul iniciativu, aby si zajistil přízeň panstva a nečekano skvostnou kariéru. Povedlo se. Hned na začátku září 1306 byl povolán na královský stolec. Jindřich Korutanského provází v české historii pověst špatného krále, jenž se proviňoval proti dobru království a nezasloužil si nic jiného, než aby byl svržen. Tento hanlivý obraz je dílem Petra Žitavského, který psal Zbraslavskou kroniku. Sudičky mu předurčily život plný zvratů, v němž se střídaly vzestupy a pády v míře více než obvyklé. Pocházel z rodu Menhartovců. Tento rod byl spojencem Rudolfa I. Habsburského. Mladý šlechtic Jindřich Korutanský pobýval určitý čas na jeho dvoře. Po smrti otce převzal se svými bratry vládu v Korutanech a dalších rodových zemích. Významnou událostí v jeho životě byla bitva u Göltheimu v roce 1298. V této bitvě se proslavil velkou statečností. Spojenectví Menhartovců s Habsburky pokračovalo až do roku 1304, kdy se českému králi Václavu II. očekávanému boj s Albrechtem Habsburským, podařilo získat Jindřicha Korutanského na svou stranu. Za to slíbil ruku své nejstarší dcery Anny. Nabídka byla více než lákavá. Zásnuby byly počátkem roku 1305, sňatek byl však uzavřen až za rok. Po zvolení Jindřicha Korutanského Českým králem se země zmítala častými boji. Ač se Jindřich snažil seč mohl, smír se mu uskutečnit nepodařilo. Docházelo k velkým rozporům se šlechtou, která si kladla stále větší nároky. K nim se přidaly i mnohé kláštery, které na toto panování doplácely. Když zemřeli všichni jeho bratři, zůstal Jindřich Korutanský jediným příslušníkem rodu Menhartovců. Skonal na svém hrade Tírol a byl pohřben v rodovém klášteře Menhartovců ve Stamsu. Byl nesporně významnou postavou evropské politiky, vládcem mnoha zemí, mužem, kterému nechyběly ambice ani osobní statečnost v boji. Jako český král však neuspěl. Nezdařem skončila i jeho italská politika. Osobně laskavý a poněkud nerozhodný Jindřich nepatřil k vládcům velkého formátu. V srpnu roku 1309 začali čeští feudálové prostřednictvím cisterciáckých opatů, Konráda Zbraslavského a Heidenreicha Sedleckého, vyjednávat s Jindřichem VII. Lucemburským, novým římským králem. Žádali, aby jim od nepovedeného vládce odpomohl.

Českým feudálům se podařilo Lucemburka přemluvit, aby vládu nad přemyslovským dědictvím svěřil svému jedinému synovi, čtrnáctiletému Janovi Horký

Viklef a Mistr Jan Hus

Dva kacíři, stejný hřích, dvojitý osud. Viklef byl vzorem pro našeho J. Husa. Oba se dopustili zločinu slovních, kazatelských útoků na mamony, požitkářství, obžerství a smilnění, papeženců, církve svaté. Což je dodnes považováno za kacířství. Už Ježíš Kristus byl kacíř ze všech největších a proto musel být samotnými kleriky zavražděn, ukřižován. / Viklef - John Wycliffe, anglický filosof, realista novoplatonského zaměření, teolog na Oxfordské universitě, dožil na své faře, pilně sepišující svoje náboženské traktáty, učení odsouzené jako hereze. Skonal stižen mrtvicí ve věku asi 64 let. Souvěrce Viklefa, českého J.Husa, papeženci krutě antikřesťanský zavraždili, popravili, upálili. Ještě je tu jedna oběť bestiálního kléru, církve svaté inkviziční a tou je za živa pálený farář teolog J.K.Lautner skvělý, vzdělaný muž. Hned tři oběti. Také se nabízí ještě jedno srovnání. J.Palach se upálil sám, o svoji vlastní svobodné vůli, oproti upáleným nevinným lidem, obětem katolicismu.

Nejsou snad tyto oběti samotné církve svaté J.Kristus, J.Hus a J.K.Lautner stejnou, srovnatelnou obětí, jakou byl za poválečné, hektické éry, vlády komunistů farář Toufar? V čem je rozdíl? Snad i absurdně v tom, že církve svatá má ve svých církevních „stanovách“ Desateru - NEZABIJEŠ! A přesto ti svatí muží fanaticky vrazili. Tak má i katolická církev krev na svých svatých rukách. Také jejich image je krvavé, zatíženo hříchy mučením krutou torturou a končící hroznou smrtí nevinných lidí na hranicích. Sebedělší čas z viníků vinu nesmývá a mrtvé k životu nekřísí. Sobě odpustit a za stejný hřích jedině komunisty věčně zatracovat, kamenovat? To je tedy ta boží spravedlnost, církevní výjimečná nadřazenost? Za „odpuštění“ si snad sama u sebe koupila církev opět svoji svatost? Historie se nepíše jen od února 1948, jak si dnes mnozí havištlé, fanatičtí antikomunisté myslí. Historie je dlouhá a historici by měli měřit všem stejným metrem. Instituce Paměti národa by neměla úmyslně zatajovat fakta o nemalých obětech kapitalismu, nacismu a i katolicismu. Mnohé organizace neustálým pranýřováním jen a jen komunistů, jítí v naši zemi nesmiřitelnou zlobu a nežádoucí emoce. Národ tím vědomostně a zájemně ohlupují. Národ má bohudíky stále ještě dobrou historickou paměť. František z filmu „My všichni dobří rodáci“, též obětí minulého režimu prohlásil: „Jenom blbec může žít s nenávisí v srdci.“ Je smutné, kolik antikomunistických, antikřesťanských blbců v tom našem lásky plném havlismu žije. Citát

Viklef: „Od začátku svého studia jsem učinil zásadu, že kdykoli poznám minějí správnější, ihned upustím od svého méně správného a pokorně a radostně přijmu názor, odůvodněný lépe, věda, že to, co víme, je zcela nepatrným zlomkem toho, co nevíme.“ Glosa: Kolik hlupáků si dnes myslí, že už úplně všechno nejlépe ze všech lidí na celém světě / DEMO blok, Chvilkaři, pražská kavárna, umělecká fronta, apod./

Jeden moudrý citát také říká, že: „Pouze blbci a mrtvolky nemění svoje názory“, ve stále se měnícím světě.

Eva Dolejšová

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2, tel. 312 687 909, 312 687 656, 734 430 256,

E-mail: kscm.kl@tiscali.cz. WEB: http://kladno.kscm.cz, MIČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevracejí